

Toverstokken

Ingmar Heytze schrijft poëzie, romans, dagboeken en artikelen voor diverse tijdschriften en kranten. In februari 2009 werd hij door de Gemeente Utrecht benoemd tot eerste officiële Utrechtse stadsdichter. Al zijn stukken schrijft hij gedreven door muziek. Klassieke muziek heeft zijn voorkeur om de dag mee te beginnen: 'Muziek als mentale koffie.'

In mijn hoofd is een groot, schemerdonker magazijn. Eeuwenoud stof danst in het zonlicht dat door een lichtkoepel valt. Overal staan hoge, mahoniehouten rekken met diepe planken. Daarop liggen verweerde instrumentenkoffers in alle soorten en maten.

Zo stel ik me de collectie van het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds ongeveer voor, als de toverstokkenwinkel van Olivander uit de Harry Potter-boeken. Onzin natuurlijk, dat weet ik ook wel, alleen al omdat die instrumenten juist de hele wereld over reizen om te worden bespeeld.

Ik vind het een opwindende gedachte dat er organisaties als het NMF bestaan. Wat is mooier dan ervoor zorgen dat unieke en onbetaalbare instrumenten in de meest getalenteerde handen komen – handen die, net als de toverstokken van Olivander, door het instrument zelf worden uitgezocht in plaats van andersom?

Voor mij is het realiteit dat een bijzonder instrument zijn bespeler kiest. Dat komt omdat ik het zelf heb meegemaakt met mijn eigen telecaster [elektrische gitaar, red.].

Aanvankelijk liet ik hem hangen in de winkel in Dedemsvaart – te duur, en eerlijk gezegd vond ik 'm ook niet zo mooi om te zien. De nacht daarna lag ik wakker. Toen plunderde ik al mijn financiële reserves, tankte de auto af en reed honderdwtintig kilometer terug om hem aan te schaffen. Deze gitaar koos mij. Ik heb hem op schoot terwijl ik dit stukje tik, want ik zit de godganse dag te pingelen om op ideeën te komen voor gedichten, columns en verhalen. Blijkbaar wil dit instrument daar een rol in spelen.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat mijn elektrische gitaar op een zeker moment in de collectie van het NMF belandt – en toch denk ik dat het onvermijdelijk zal zijn. Natuurlijk, er zijn miljoenen telecasters op de wereld. Maar er zijn er weinig, misschien één procent, zo zuiver, licht, evenwichtig, gedefinieerd, in balans en resonant als de mijne. Daarvan is misschien drie procent linkshandig, en precies nul procent zo goed als deze.

Als ik te oud ben om hem op te tillen geef ik 'm in bruikleen aan een jonge speler die hem waard is. Na een auditie uiteraard. Ik wil twee stukken horen: één van Bill Frisell en één van Keith Richards. Het moet wel goed hard, want tegen die tijd hoor ik niet zoveel meer.

Het vooruitzicht van die dag, waarop ik zal lachen door mijn tranen heen, relativeert al mijn dagelijkse gepruts op de snaren, het schuldgevoel dat ik überhaupt zo'n magistraal instrument *bezit*. Op een dag speelt een linkspoot met talent de sterren van de hemel op mijn vergeeld ivoorwitte telecaster, en zolang die kraakhelder opklinkt als een gebeeldhouwd gedicht zal ik niet dood zijn.

‘Voor mij is het realiteit dat een instrument zijn bespeler kiest’